Mimarijanska veleizdaja i zločin propusta

web.archive.org/web/20150607213612/http://croative.net

Utorak, 14 Listopad 2014 17:53

- Autor: admin
- Komentiraj

Otvoreno pismo gosp. Ivana Biondića, prof Neviu Šetiću, 'Zmaju od Istre', velikom meštru, 'Braće hrvatskog zmaja', prenosimo.

"Udžbenici iz povijesti su tužna priča. De facto se i u praksi do danas provodi moratorij na predavanje novije povijesti koji je uvela ministrica Ljilja Vokić i koji je trebao prestati 2003.

No neki ljudi su zaboravili da se od 2003. godine povijest u školama trebala predavati na jedinstven način.

Pokušat ću ljude podsjetiti da je 2014. godina. Mislim da bi tematika Domovinskog rata treba biti uključena u sve udžbenike".

(Vedran Mornar "Magazin", Jutarnji list, 6. rujna 2014.)

„Treba reći da će Ministarstvo krajnje transparetno obaviti posao i omogućiti integraciju srpske nacionalne manjine i u ovom obrazovnom dijelu života u Hrvatskoj.Tako će se dovršiti mirna reintegracija hrvatskog Podunavlja i dati mogućnost svim učenicima da, bez obzira na to gdje žive, uče istu povijest temeljenu na činjenicama koje su neupitne, što je naš konačni cilj."

(Nevio Šetić, „Razgovor", Večernji list, 30. lipnja 2005.)

DRUŽBA BRAĆA HRVATSKOG ZMAJA

Veliki meštar NEVIO ŠETIĆ, Zmaj od Istre

Poštovani,

Nakon privatna, na kojega izim usmena (mobitel) nisam dobio odgovor, pišem Ti otvoreno pismo (posredno i članovima Družbe „Braća Hrvatskog Zmaja"). Glede protekla pisma, što završava geslom „Bog nam sreću daj! – Hrvatski nek živi zmaj", duboka mi isprika. Naime, kao (trajno) zmajskom izopćeniku nije dopušteno spomenuto časno zazivlje.

1. Ovo je službeno pismo po crti djelovanja udruge „Bastion Vukovar", koja je – glede veleizdajnička „mimarijanskog projekta" [1] Erasmus Gilde (1993.-1998.) – otkrivši **„zločin za pisaćim stolom,**"[2] urbi et orbi razotkrila **„udruženi zločinački pothvat protiv hrvatske države"** (v. scan). S tim je u svezi otkriveno (podignuto) i virtualno spomen-obilježje, budući da je onodobni ministar kulture – Božo Biškupić, Zmaj od Male Mlake (laureat najviše zmajske nagrade „Zlatne medalje"), za razliku od srbačko-četničkog,[3] odbio financiranje, pače i onemogućio podignuće stvarna „mimarijansko-veleizdajničkog spomena".

2. Spomenutom „mimarijanskom veleizdajom“, kontekstualiziran je „zločin propusta“ (v. prvi moto). Kao onodobni državni tajnik MZOŠ-a, za istoga su supsidijarno odgovoran, tj. među prvima si Mornarevim „netkovićima“ (v. drugi moto). S obzirom na to, nakon petogodišnja skandalozno uvjetovanog [4] – glede tzv. „mirne integracije Podunavlja (1998.-2003.) – srpski se autonomni školski model Khuenove posvjedočenosti („država u državi“, odnosno „narod u narodu“) [5] dramatično protegao sve do današnjih dana.

3. Riječ je o dosljednoj politici „nova smjera“, po crti (o)pozicionalne partitokracije, kojom je zadnje desetljeće i pol Hrvatska doslovce bačena ne koljena (identitetski, moralno, društveno, gospodarski i dr.). lako zabavljen *pro et contra* „ćirilićnim referendumom“, katastrofalni saldo spomenute veleizdajničke politike posredno (raz)otkriva Ustavni sud Republike Hrvatske.[6] Ukratko, glede Hrvatskog Podunavlja i uopće, Hrvatska nije suverena država, [7] kojoj je uskraćen njezin politički subjekt, tj. „hrvatska nacija“.

4. Štoviše, svojim zbrkanim identifikacijskim izvorištima (conffusio babylonica), [8] u duhu etnojezičnog identiteta (“hrvatski narod” vs. “nacionalne /sic/ manjine”),[9] aktualni ustav ne poznaje kategoriju političkog naroda, tj. hrvatska nacije, kao svekolika jedinstva svih njenih državljana (građana). Obilježena konstitucijskim kaosom (constitutional chaos), na djelu je je (o)pozicionalna politika „novoga smjera“ (od 2000. do danas). Riječ je o tzv. „detuđmanizaciji“ koju ju je, kao sramno i katastrofalno razdoblje „postuđmanovske Hrvatske“,[10] najdosljednije provodila dvomandatna hrvatsko-srpska (HDZ-SDSS) koalicija. [11]

5. U tom kontekstu, glede vjernosti (obveze) koalicijskom partneru, stranci „veliko-srpske (vulgo: četničke) baštine“, [12] nije dokinut „moratorij povijesti“ i, protežno, srpski autonomni školski model Khuenove posvjedočenosti, kao oprobana poluga za „razvaljivanje Hrvatske“. Štoviše, kao indeks te veleizdajničke politike, MZOŠ je prešutno prihvatio velikosrpsku preporuku (Izjavu) Скупштине Српског народног вијећа (MAJ 1848. – MAJ 2008.). Naime: „U sferi našeg manjinskog obrazovanja ndeopohodno je očuvati rješenja i iskustva razvijena u istočnoj Slavoniji tomom mirne reintegracije, te ih primjenjivati i u drugim dijelovima Hrvatske, svugdje gdje za to postoje adekvatne pretpostavke“. [13]

6. U tom ozračju, kao poslušna „vojnika partije“ i njezinih „uporabnih vrijednosti“ (benefita), suprotno laskavim kvalifikativima,[14] svjesno onemogućavaš da bi „Ministarstvo krajnje transparetno obavi(ti)lo posao i omogući(ti)lo integraciju srpske nacionalne manjine”, i tako se dovršila „mirna reintegracija hrvatskog Podunavlja” (v. drugi moto).

7. Međutim, sloviš kao čovjek koji je „svoje poslove obavljao ne samo s dostojanstvom i odgovornošću, časno i savjesno, već i znanjem i talentom, izraženom sa sposobnošću za procjenu prilika i pronalaženje novih odgovora“.[15]

Ukratko, kao „vrstan politički metodičar“, Nevio Šetić „predstavlja samosvjesnu, angažiranu i cjelovitu osobu.“[16]

8. Usprkos tome, dionikom si neprocjenjiva spomenuta „zločina propusta“ kojega je, kakva li (hrvatskog) paradoksa, slijedila visoka nagrada. Naime, postaješ čelnikom dvije (HPKZ i DBHZ), zasigurno, iz liste prvih pet nacionalno-kulturnih ustanova. Štoviše, kad je riječ o DBHZ-a, kao „rasni političar i vjerodostojni povjesničar”,[17] kao po nekom imperativu, provodiš ne samo pacifikaciju prihvaćena „zmajskog programa“, nego i brutalno sankcioniranje, posebice njegova oblikovatelja – Zmaja od Tanaisa.[18]

Zbog svega toga, još jednom, ostaje topla Ti preporuka.

Naime, što prešnije, sazovi konferenciju za medije, gdje **bi se, uz spasonosno-kršćanski mea culpa, otvoreno otvoreno ispričao članstvu i dao neopozivu ostavku na čelništvo nacionalno-kulturnih ustanova (HPKZ i DBHZ).**

9. Koliko sam shvatio i čelništvo[19] nedavno utemeljena Hrvatskog Nacinalnog Etičkog Sudišta (HNES), kojemu je najavljena prijava za počinjeni Ti „zločin propusta“,[20] načelno je sklono gornjoj preporuci, posebice, glede im osjetljivosti na „ćirilizaciju Vukovara“. Naime, „Vukovar je najdublja hrvatska rana. Uvođenje ćirilice u Vukovar je krajnje nemoralan čin. Vukovar zaslužuje status mjesta osobitog pijeteta. Prvu radnu sjednicu sud će održati u Vukovaru, sredinom rujna mjeseca, da bi se naglasilo izuzetnu važnost Vukovara u suvremenoj Hrvatskoj i osjetljivost svega što se čini u tom našem Gradu mučeniku. Prve moralne prosudbe pojavama i pojedincima za veleizdaju biti će najprimjerenije izreći upravo u Gradu mučeniku, našem Vukovaru.“[21]

10. U tom kontekstu valja naglasiti “kao i onda 1990-ih, tako i danas, Hrvatska pada ili prolazi u Vukovaru”. Naime, kako pokazuju historiografsko-politološko-političke raščlambe, riječ je o zakonitom povijesnom procesu, gdje će se preko noći – “nacija je svakodnevni plebiscit” (Ernest Renan) – poroditi suvremeni politički narod (hrvatska nacija). Onkraj boljševičko-klasne Freund-Feind-Ideologie (glede „mangupa u našim redovima“), nadahnut kršćansko-katoličkom etikom (mea culpa maxima), vlastitim bi primjerom mogao osvijestiti (ubrzati) taj neizbježni povijesni proces, tj. rađanje hrvatske nacije. O tome ćeš, dakako, sâm odlučiti. U svakom slučaju bio ti Bog na pomoći!

Dopredsjednik udruge BASTION VUKOVAR:

prof. dr. sc. IVAN BIONDIĆ, Vitez od Tanaisa

Legenda
„Opozicijska se gibanja obično začinju u intelektualnim krugovima […] Osim medija, za pad HDZ-ovske vlasti važan je bio i časopis Erasmus (1993-1997) kojeg je uređivao Slavko Goldstein, pogotovo prve hrvatsko-srpske konferencije koju je Erasmus organizirao 1993. u Zagrebu, a na kojoj je 35 hrvatskih i srpskih intelektualaca razgovaralo o uzrocima rata i načinima rješenja hrvatsko-srpskog sukoba» (Ivo Goldstein, Hrvatska povijest, Zagreb, 2008.)
Ivan Biondić, „Milorad Pupovac – zločinac za pisaćim stolom!“, Hrvatski tjednik, 7. kolovoza 2014.). Vidi također: http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/a-b/biondi-ivan/12537-sjaj-i-bijeda-pupovceva-antifasizma.html

Novoizabrani čelnik HDZ-a (Tomislav Karamarko) otvoreno je priznao „da je ta koalicija [HDZ-SDSS] bila ponižavajuća“, posebice, kad je „HDZ-ova Vlada [izvršitelj: Božo Biškupić, Zmaj od Male Mlake – op. a.] financirala obnovu četničkih spomenika, poput onog u Srbu gdje je iz vlaka izvučeno 200 nevinih osoba i ubijeno“ (Večernji list, 7. svibnja 2012.).

„Srpska manjina je tražila da njihova djeca ne uče stvaranje hrvatske države, dat je moratorij od 5 godina, ja sam rekla — nema problema, Srbi i tako imaju svoju povijest, slikaju ju onako kako oni žele, mi ih ne možemo prisiliti da smatraju kako smo mi tada stvarali svoju državu. Kako kaže Stanimirović, ‚mi ne možemo prihvatiti da smo agresori', pa neka tako misle!” (Ljilja Vokić, „Razgovor“, Slobodna Dalmacija, 9. veljače 2002.).

I. Biondić, „Srpska školska autonimija: korak do države u državi“, Hrvatsko slovo, 25. listopada 1996.). Također: I. Biondić, Historia reducta –drama hrvatske identifikacije, Zagreb, 2006., s. 68-72.

„Prema podacima koje je Ustavni sud dobio od nadležnog Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta RH, iako je Odluka o moratoriju na hrvatsku povijest formalno prestala važiti, nastavljena je njezina de facto primjena, tako da su nastavnici na području 'hrvatskog Podunavlja' nastavili raditi prema 'vlastitom' programu koji su sastavili i predali u svojim školama, pri čemu su se pojedini i dalje pridržavali moratorija, a pojedini su selektivno obrađivali i najnoviju hrvatsku povijest“

“Republika Hrvatska nema suverenitet nad svojim teritorijem jer u nekim područjima postoji paralelni sustav edukacije i nastavni program drugačiji od onoga koji vrijedi za ostatak države” (Andrija Hebrang, “Zločini nad civilima u srpsko-crnogorskoj agresiji na Republiku Hrvatsku”, Školska knjiga, Zagreb, 2013., str. 33.).

„Nije jasno jesu li u 'Izvorišnim osnovama' iz 1990., koje su važne za tumačenje Ustava, država i nacija ista pojava ili dvije te je li nacija, odnosno država sastavljena po narodnom načelu po kojemu naciju čini hrvatski narod ili dijelom po državljanskom načelu ili pak i po manjinskom načelu po kojemu je država sastavljena i od manjina“ (Ivan Padjen, „Ako već mijenjamo Ustav, počnimo od temelja“, Jutarnji list, 3. siječnja 2014.)

„Zakonodavac očito ne razlikuje narod i naciju! Narod je kulturna zajednica, a nacija politička zajednica na određenom teritoriju. U Europi nema nacije bez naroda. Ali ima naroda koji nisu prerasli u naciju. Takvi su, primjerice, Romi i Vlasi. U Hrvatskoj su oni romska i vlaška narodna manjina. Kada ih zakonodavac naziva ‚nacionalnim, manjinama, to zvuči kao poruga. Ali i druge su tzv. nacionalne manjine u Hrvatskoj – narodne manjine. Svi ti tzv. nacionalni manjinci pripadnici su drugih naroda, ali žive s hrvatskim narodom, u krilu hrvatske nacije, po hrvatskim zakonima. Svi su oni, pa i Milorad Pupovac i Furio Radin, koji se žestoko opiru 'političkoj asimilaciji manjina', hrvatski državljani ili – politički Hrvati. Hrvatska je demokratska republika. A u demokratskoj republici svim državljanima pripadaju jednaka politička prava” (Benjamin Tolić, „Manjinski apartheid”, hrsvijet.net, 24. prosinca 2013.).

[10] Naime, naspram predsjednika Tuđmana, koji je »gradio državne institucije, poput vojske, policije i vanjskih poslova«, sve kasnije, »posttuđmanovske vlasti, naprosto su uništile institucije«, tako da »u današnjoj hrvatskoj državi doslovno ne postoje državne institucije« (Marko Grčić, Jutarnji list, 25. listopada 2008.).

[11] Sanaderova nasljednica (Jadranka Kosor) „provodila je detuđmanizaciju redovito se pozivajući na Tuđmana“ (Slobodan Uzelac, ex-dopredsjednik Vlade RH, „Razgovor“, Slobodna Dalmacija, od 24. ožujka 2012.)
[12] I. Biondić, „Balvan u peti hrvatskog parlamentarizma”, Hrvatsko slovo, 28. travnja 2008.
[13] „U sferi našeg manjinskog obrazovanja ndeopohodno je očuvati rješenja i iskustva razvijena u istočnoj Slavoniji tomom mirne reintegracije, te ih primjenjivati i u drugim dijelovima Hrvatske, svugdje gdje za to postoje adekvatne pretpostavke“ (http://www.snv.hr/hr/files/File/10%20izjava%20CIRILICA.pdf).
[14] „Vođen istančanim instinktom političara i povjesničara“, Nevio Šetić „bilježi i prati pothvat na preoblikovanju hrvatskog školstva u smjeru modernoga razvoja“ (Vladimir Paar, pogovor knjizi: Nevio Šetić, Razgovori, Zagreb, 2009., s. 455).
[15] Miroslav Bertoša, predgovor knjizi: Nevio Šetić, Razgovori, Zagreb, 2009., s. 8.
[16] Vladimir Šeks, pogovor knjizi: Nevio Šetić, Razgovori, Zagreb, 2009., s. 447).
[17] Isto, s. 6.
[18] „Zapravo, svekolika optužnica predstavlja klasični konstrukt, poznat kao „zamjena teze“ (ignoratio elenhi). Tako, primjerice, na legalnom sijelu DHZ-a, Zmaj od Tanaisa opravdano postavlja pitanje: može li ugledni naš zmajski brat – kao visokopozicionirani državni dužnosnik [Božo Biškupić – op. a.] – neupitno promicati i debelo materijalno-financijski podupirati projekte izrazito protuhrvatske (pače, i četničke) političko-kulturne baštine. Štoviše – iako duboko zabrinuti glede potiranja nacionalne i kulturne baštine i potrebe njene urgentne obrane (v. moto) – kao tobožnji „donator Družbe“, tangirani časni brat priskrbljuje najviše zmajsko priznanje – „ZLATNU MEDALJU“. S druge strane, upozorbom na taj očevidni paradoks, Zmaju od Tanaisa, bezodvlačno sljeduje „ISKLJUČENJE IZ DRUŽBE“. Naime, on time tobože odašilje „negativne poruke […] donatorima Družbe iz društvenog i političkog okruženja, što je imalo za posljedicu smanjenje donatorstva i sponzorstva Družbe“ (v. att. – „Slučaj ZOT“, s. 69-73).
[19] Među njima su, upravo, ugledna „zmajska braća“ (Zvonimir Šeparović, Nikola Debelić, Josip Jurčević i dr.), koji svojim „Apelom“ nisu podržali pacifikaciju „zmajskog programa“ i, s tim u svezi, sankcioniranje njegova oblikovatelja (isto).
[20] U svom djelovanju HNES će „nastojati moralnim osudama pojedinaca ili pojava koji, na temelju pomno sakupljenih i raspoloživih dokaza mogu utemeljeno biti ocijenjeni izdajničkim u odnosu na životno važne interese hrvatskog naroda i Republike Hrvatske“ (www.hazud.ch/tag/zvonimir-separovic/).).
[21] Isto.